

Naděje umírá poslední

Salvy a exploze bylo slyšet již od rána. Tak tomu většinou nebývalo. Podle intenzity zvuku dopadaly střely nedaleko. Najednou se rozřinčela okna a mohutný hukot na několik vteřin všechny ohlušil. Další rána. Tentokrát ještě blíž. A za ní další a další...

„Uri, honem do krytu!“

„Kurt tam někde zůstal.“

„Poběží jinam. Dělej, pohni!“

„Dělostřelectvo pitomý...“ pomyslel si Uri „V jednu chvíli ležíš na sluníčku a za vteřinu může bejt po tobě.“

Kryt byl na tyto situace připraven. Jídlo, voda i na několik hodin a petrolejka. Na zemi leželo několik matrací, v rohu potom byla opřená lopata a ocelová tyč, sloužící jako páčidlo.

Poslední dobou tu trávili dost času.

Palba trvala necelou hodinu. Teď konečně ustala a oni mohli ven. Zvířený prach si zatím pomalu sedal. Jemné částičky, vznášející se ve vzduchu, odrážely sluneční paprsky. Jako když někdo vyhodí dlaň třpytek. Okolí se změnilo k nepoznání. Všude samý kráter, rozrytá hlína, dým a zápach spáleniště. Mezi tím vším se proplétali zdravotníci a sbírali živé. V takových chvílích člověku dojde, že voják je jen spotřební zboží, pouhý stroj. Rozbité kusy naloží, za pár týdnů opraví a pošlou zpět. Ty zničené prostě zakopou, udělají kříž a jede se dál.

Uri si vzpomněl, že Kurt zůstal někde venku. Nevěděl, jestli běžel do jiného krytu, nebo zůstal venku. Pokud zůstal venku... Před očima viděl ty zástupy mrtvých, na které za svoji službu již narazil. Ty zastřelené kulometem při pokusu o průlom s několika zkrvavenými rány v těle. Ty zabití odstřelovači. Ti často vypadají jako živí, jako by jen usnuli. Ale když je otočíte, uvidíte jednu malinkou díрку. Malinkou díрку, kterou utekl z těla všechen život. Jako když propíchnete jehlou míč. I sebemenším otvorem vzduch postupně prchá ven, dokud není balón úplně prázdný. Různých mrtvol viděl už desítky. Zpočátku je člověk vyděšený. Hledí do prázdných očí zabitého, sám neví proč. Možná z nich zkouší vyčíst, kdo to byl, na co myslel a z jakého důvodu musel vlastně zemřít. Ale časem otupíte. Zvyknete si. Bezvzádná těla berete jako součást krajiny.

Z myšlenek ho vytrhl až známý hlas.

„Uri, nevěděl jsem, jestli si v pořádku. To je dobře, že tě vidím.“

„Kurte! Nápodobně!“

„Když začala palba, byl jsem u skladu, mají tam vlastní kryt. Schoval jsem se tam.“

„My s Walterem jsme skočili do krytu, tam na okraji tábora. Proč jsi vlastně byl ve skladu?“

„Přišly ty nové zimní uniformy. Prej má bejt tuhá zima, a jestli chceme Rusáky hnát, musíme mít co na sebe. Taky si tam dojde jednu nafasovat, než si je všechny rozeberou.“

„Dobrá, díky. Zajdu si tam hned.“

Sklad se nacházel na opačném konci tábořiště. Jednalo se jen o velký stan, neboť se musel posunovat společně s frontou. Seděl tam takový tlustý četař s naleštěnými holínkami a čistou uniformou, bez jediné skvrny od bláta. Mezi ostatními vojáky zamazanými blátem vyčníval jako strom v poli.

„Zas další oficír,“ pomyslel si Uri, „tyhle náfukové nemaj ani páru o tom, co je válka. Seděj někde v zázemí a myslej si, jaký to nejsou vojáci...“

Před skladem stálo několik vojáků ve frontě. Uri se za ně zařadil.

„Prej se chystá něco velkého. Vůdce plánuje do zimy dobýt Moskvu.“

„No, moc bych tomu nevěřil, koncem listopadu tu svinsky mrzne. Před válkou jsem tu několik tejdnu byl.“

„Hele, nech si ty kecy, do října je máme.“

Uri se raději moc nevměšoval. Myslel si svoje a mlčel, protože nikdy nevíte, kdo vás udá. Jedno špatné slovo a jdete, s trochou štěstí, do první linie. V tom horším případě polní soud a kulka za vlastizrada či šíření poráženeckých řečí.

„Další!“ zachrochtal četař, „jméno?“

„Ulrich Kaiser“

„A co chceš?“

„Prej se fasujou zimní mundury.“

„Další co chce mundur. Nemusíte hned tak bláznit, ne?! Ruce byste mi urvali!“

Uri mu chtěl něco říct, ale usoudil, že kvůli takovému náfukovi nehodlá mít problémy.

Nakonec si jeden nový odnesl. Sice si vyslechnul hromadu řečí, ale ty pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým ven. Teď si chtěl jen někam lehnout a odpočívat, neboť za pět dní celý jeho pluk přesouvali na frontu. Možná se něco opravdu chystá...

Už něco přes týden se pokoušeli dobýt větší město. Opakované zteče, den co den. A pokaždé postoupili maximálně o několik desítek, výjimečně stovek metrů. Padlé a raněné už nikdo nepočítal. Vždy se na několik hodin „utábořili“ v jednom z rozbombardovaných domů, aby si odpočinuli, najedli a doplnili munici.

„Uri, přinesl jsem nějaký náboje. Máš jich dost?“

„Nějaký by se mi šikly.“

„Tak tady máš.“

„Díky Kurte. Co myslíš, bude tohle peklo trvat ještě dlouho?“

„Tak to vážně netuším. Ale ze severu se do Rusáku pustilo několik naši čet, tak snad je odsud brzo vykopem.“

Uri začal doplňovat náboje do zásobníku. Proč tu vlastně je? Co on s tím má společného? Proč když si někdo usmyslí, že dobude cizí zem, musí umírat on? Vždyť on nemá sebemenší důvod zabít ty muže na druhé straně barikády. Snad proto, aby nezabili oni jeho? Oni ho chtějí ale zabít jen proto, aby nezavraždil on je. Ano, zavraždit, to je to správné slovo. V době míru by se jednalo o prachobyčejnou vraždu prachobyčejného člověka. Ale pokud je válka, dostane se tomu většímu vrahovi cti, uznání a odměn. Svět je postavený na hlavu.

Jeho myšlenky přerušil až kovový zvuk. Voják vedle něj si brousil hrany polní lopatky. Při bojích ve městě často dochází k souboji muže proti muži. A v takových chvílích je lopatka s ostrou hranou účinnější než nůž.

„Sakra, jsou všude kolem!“ vběhl do místnosti nějaký vojín.

„Co to meleš?“

„Obklíčili nás, celej barák!“

„Tak, a teď tu umřu“ problesklo Urimu hlavou. „Umřu v podělaným baráku někde v Rusku.“

„Kurte...“

Kurt neodpovídal. Až teď si Uri všiml pramínku krve, vytékajícího z Kurtových úst.

V nastalém zmatku ho dostal odstřelovač.

„Tak, a teď jsem na řadě já... Ale ne, dokud dechám, tak žiju.“

Pomyslel na svoje rodiče, sestru a snoubenku. Zalehl za hromadu sutí. Přitiskl ke tváři ledově chladnou pažbu a namířil na místo, odkud za okamžik nejspíše vyběhnou Rusové. Nechtěl dát svou kůži lacino. Možná útok odrazí a přežijí. Naděje umírá poslední.

